

Sygn. akt IV Pa 1/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Katarzyna Antoniak

Sędziowie: Jerzy Zalasiński

Agnieszka Pasikowska (spr.)

Protokolant st.sekr.sąd. Dorota Malewicka

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2021 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z powództwa A. U.

przeciwko Samorządowej Szkole Podstawowej w W.

o ustalenie treści stosunku pracy i o wynagrodzenie

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 17 listopada 2020r. sygn. akt IV P 62/20

I. **oddala apelację;**

II. **nie obciąża powódki A. U. obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanej Samorządowej Szkoły Podstawowej w W. kosztów procesu za drugą instancję.**

A. P. K. A. J. Z.

Sygn. akt IV Pa 1/21

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 17 listopada 2020 r. oddalił powództwo A. U. skierowane przeciwko Samorządowej Szkole Podstawowej w W. o ustalenie stosunku pracy i inne.

Wydanie powyższego wyroków poprzedziły następujące stanowiska stron oraz ustalenia i wnioski Sądu Rejonowego.

Powódka A. U. domagała się od pozwanej Samorządowej Szkoły Podstawowej w W.:

a) ustalenia treści stosunku pracy na podstawie mianowania w ten sposób, że powinna być zatrudniona na stanowisku nauczyciela szkoły podstawowej od stycznia 2020 roku do 17 września 2020 roku.

b) 1800 złotych tytułem dodatku za wychowawstwo w klasie III za okres od stycznia do czerwca 2020 roku z ustawowymi odsetkami od 1 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty.

c) 4832 złotych tytułem wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe za okres od 16 marca do 26 czerwca 2020 roku z ustawowymi odsetkami od 16 marca 2020 roku do dnia zapłaty

d) zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Sąd Rejonowy ustalił, że A. U. jest zatrudniona w Samorządowej Szkole Podstawowej w W. od 11 kwietnia 1984 roku na stanowisku nauczyciela na podstawie aktu mianowania ze stopniem nauczyciela dyplomowanego.

Od 1 września 2019 roku A. U. wykonywała pracę na stanowisku nauczyciela edukacji wczesnoszkolnej - wychowawcy klasy III w wymiarze tygodniowym 15/18, nauczyciela informatyki w wymiarze tygodniowym 5/18 i nauczyciela logopedy w wymiarze tygodniowym 4/22 (pensum łączone 19 godzin i 5 godzin ponadwymiarowych).

W dniu 2 stycznia 2020 roku odbyło się posiedzenie Rady Pedagogicznej, na którym dyrektor I. S. poinformowała nauczycieli o zmianach organizacyjnych w roku szkolnym 2019/2020 dokonanych aneksem nr (...) z 2 stycznia 2020 roku do arkusza organizacyjnego, które miały obowiązywać od 7 stycznia 2020 roku. W przypadku A. U. zmiana polegała na przydzieleniu jej stanowiska wychowawcy świetlicy w wymiarze tygodniowym 17 godzin w miejsce stanowiska nauczyciela edukacji wczesnoszkolnej w wymiarze tygodniowym 15 godzin, z pozostawieniem dotychczasowego stanowiska nauczyciela informatyki w wymiarze tygodniowym 5 godzin i nauczyciela logopedy w wymiarze tygodniowym 4 godzin. Stanowisko nauczyciela edukacji wczesnoszkolnej w klasie III zostało przydzielone W. M.. Propozycja zmiany stanowiska pracy była spowodowana skargami rodziców uczniów klasy III na zachowanie nauczycielki i została uzgodniona z organem prowadzącym, tj. wójtem Gminy L. B. S.. Po przedstawieniu opisanych zmian i ich uzasadnieniu dyrektor I. S. zapytali obecnych nauczycieli, czy mają uwagi do aneksu do arkusza organizacyjnego. A. U. w żaden sposób nie odniosła się do tej propozycji. Sporządzający protokół z tego posiedzenia C. R. umieścił więc w nim zapis o treści: „Pani U., O. i T. nie wniosły zastrzeżeń do przydziału.“

W dniu 3 stycznia 2020 roku A. U. otrzymała zakres obowiązków nauczyciela - wychowawcy świetlicy i złożyła swój podpis pod zwrotem „przyjęłam do wiadomości“.

W dniu 7 stycznia 2020 roku aneks nr (...) z 2 stycznia 2020 roku został zatwierdzony przez organ prowadzący.

Od 7 stycznia 2020 roku A. U. rozpoczęła prowadzenie zajęć zgodnie z otrzymanym zakresem obowiązków.

W związku z wprowadzeniem stanu zagrożenia epidemiologicznego od 12 do 24 marca do 2020 roku zawieszono prowadzenie zajęć dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych w formie stacjonarnej i online. Nauczyciele zostali zobowiązani do pozostawania w gotowości do wykonywania pracy.

W dniu 19 marca 2020 roku odbyło się posiedzenie Rady Pedagogicznej, na którym ustalono, że prowadzone będą zajęcia zdalne z przedmiotów zawartych w ramowych planach nauczania. Do zajęć tych nie zaliczono zajęć opiekuńczych na świetlicy oraz zajęć specjalistycznych z logopedii wynikających z indywidualnych potrzeb uczniów.

Od 25 marca 2020 roku dopuszczono realizację zadań szkoły z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość.

Dyrektor szkoły w porozumieniu z organem prowadzącym zarządzeniem z 22 kwietnia 2020 roku ustaliła zasady zaliczania do wymiaru godzin poszczególnych zajęć realizowanych z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość lub innego sposobu kształcenia i obniżyła do etatu godziny świetlicy, biblioteki, pedagoga, logopedy i nauczyciela wspomagającego.

W okresie od 16 marca do 26 czerwca 2020 roku A. U. nie realizowała godzin ponadwymiarowych.

Od 1 września 2020 roku A. U. jest nauczycielem edukacji wczesnoszkolnej i wychowawcą klasy.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie szczegółowo wskazanych w uzasadnieniu wyroku dowodów w postaci dokumentów zgromadzonych w sprawie niniejszej, dokumentów znajdujących się w aktach osobowych powódki dołączonych do akt IV P 179/20 oraz dowodów osobowych w postaci częściowych zeznań powódki A. U., zeznań aktualnego (od 1 września 2020 r.) dyrektora pozwanej szkoły H. K. i zeznań świadków: I. S. (dyrektora pozwanej do 31 sierpnia 2020 r.) i C. R. (nauczyciela pozwanej szkoły, który pełnił funkcję protokolanta na posiedzeniu rady pedagogicznej w dniu 2 stycznia 2010 r.).

Sąd Rejonowy uznał powództwo za bezzasadne w ustalonym stanie faktycznym sprawy.

W odniesieniu do żądania ustalenia stosunku pracy tj. zatrudnienia na stanowisku nauczyciela szkoły podstawowej Sąd wskazał, że sporne okazało się żądanie powódki w okresie od 7 stycznia (data obowiązywania nowego zakresu obowiązków) do 31 sierpnia 2020 roku. Sąd Rejonowy powołał treść art. 18 ust. 1 ustawy z 26 stycznia 1982 roku Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2019 r. poz. 2215 z późn. zm.) z którego wynika, że nauczyciel zatrudniony na podstawie mianowania może być przeniesiony na własną prośbę lub z urzędu za jego zgodą na inne stanowisko w tej samej lub innej szkole, w tej samej lub innej miejscowości, na takie same lub inne stanowisko. Sąd stwierdził, że zmiana stanowiska pracy powódki z nauczyciela edukacji wczesnoszkolnej na wychowawcę świetlicy odbyła się na podstawie art. 18 ust. 1 KN. za zgodą powódki wyrażoną co najmniej w sposób konkludentny. Do takiego wniosku Sąd doszedł w kontekście przedstawionej postawy powódki i treści przepisów art. 60 i 65 k.c. dotyczących oświadczeń woli.

W odniesieniu do roszczenia o dodatek za wychowawstwo Sąd Rejonowy stwierdził, że wobec tego, że powódce prawidłowo zmieniono stanowisko pracy, pracodawca zasadnie zaprzestał wypłaty dodatku za wychowawstwo w wysokości 300 złotych miesięcznie od stycznia do czerwca 2020 roku.

Za bezzasadne Sąd Rejonowy uznał również roszczenie o zasądzenie kwoty 4832 złotych tytułem wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe za okres od 16 marca do 26 czerwca 2020 roku. Na podstawie zeznań świadka I. S. oraz protokołu posiedzenia Rady Pedagogicznej z 19 marca 2020 roku i zarządzenia dyrektora nr (...) z 22 kwietnia 2020 roku Sąd stwierdził, że pracodawca wykluczył możliwość prowadzenia zajęć na świetlicy w okresie objętym żądaniem powódki. Od czasu zawieszenia zajęć powódka została zwolniona z obowiązku realizacji godzin na świetlicy. Nie zaszedł więc szczególnie przypadek, o jakim mowa w art. 35 ust. 1 i 2 KN pracy w godzinach ponadwymiarowych na świetlicy szkolnej.

Z powyższych względów powództwo nie zostało uwzględnienie.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu:

I. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: 1/ art. 233 § 1 k.p.c., poprzez:

a/ nierozważenie w sposób bezstronny i wszechstronny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i niezasadne przyjęcie, iż powódka wyraziła zgodę na przeniesienie na stanowisko nauczyciela świetlicy o czym świadczy „brak wyrażenia sprzeciwu lub choćby zajęcia stanowiska odnośnie propozycji zmiany stanowiska wyrażonej przez ówczesną dyrektora podczas posiedzenia Rady Pedagogicznej 2 stycznia 2020 r. co wynika z jednoznacznych zeznań świadków I. S. i C. R. oraz relacji p.o. dyrektora pozwanego a także treści protokołu z posiedzenia Rady Pedagogicznej z 2 stycznia 2020 r.; przyjęcie i podpisanie 3 stycznia 2020 roku zakresu obowiązków nauczyciela - wychowawcy świetlicy; przystąpienie od 7 stycznia 2020 roku do prowadzenia zajęć zgodnie z otrzymanym zakresem obowiązków; brak jakiegokolwiek pisma skierowanego do pracodawcy z wyrażeniem braku zgody lub jej cofnięciem na zmianę stanowiska pracy; brak zgłoszenia zastrzeżeń do protokołu z posiedzenia Rady Pedagogicznej z dnia 2 stycznia 2020 r.” - w sytuacji, gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności zeznań powódki oraz świadków

I. S. i C. R. w sposób jednoznaczny wynika, iż powódka podczas posiedzenia Rady Pedagogicznej nie otrzymała propozycji zmiany stanowiska, a została postawiona przed faktem dokonany przez poinformowanie jej przez dyrektora szkoły o zmianie w przydziale czynności od dnia 7 stycznia 2020 r. oraz objęciu jej dotychczasowego stanowiska przez nowozatrudnionego pracownika W. M., która była obecna na w/w posiedzeniu, powódka nie została zapytana o zgodę na zmianę stanowiska przed poinformowaniem jej o zmianach w przydziale czynności (tj. ani przed posiedzeniem Rady Pedagogicznej z dnia 2 stycznia 2020 r., ani w trakcie w/w posiedzenia), protokół z Rady Pedagogicznej która odbyła się w dniu 2 stycznia 2020 r. został sporządzony przez świadka C. R. kilka dni po posiedzeniu Rady Pedagogicznej, a zapis w rzeczonym protokole iż „Pani U., O. i T. nie wniosły zastrzeżeń do przydziału” został przez w/w świadka dopisany po sporządzeniu protokołu innym kolorem długopisu na prośbę dyrektora szkoły, co w/w świadek potwierdził w swoich zeznaniach,

- co doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie, a w konsekwencji niewłaściwego przyjęcia, iż zmiana stanowiska pracy powódki z nauczyciela edukacji wczesnoszkolnej na wychowawcę świetlicy bez wątplenia odbyła się na podstawie art. 18 ust. 1 KN za zgodą nauczyciela, a zatem brak było podstaw do ustalenia treści stosunku pracy na podstawie mianowania na stanowisko nauczyciela szkoły podstawowej od stycznia 2020 r. do 31 sierpnia 2020 r.

b/ dokonanie przez Sąd dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie poprzez niezasadne przyjęcie, że z zeznań p.o.-dyrektora i świadka I. S. oraz protokołu posiedzenia Rady Pedagogicznej z 19 marca 2020 r. i zarządzenia dyrektora nr (...) z 22 kwietnia 2020 r. wynika, że pracodawca wykluczył prowadzenie zajęć na świetlicy w zakresie objętym żądaniem powódki, w sytuacji, gdy w protokole z posiedzenia Rady Pedagogicznej z dnia 19 marca 2020 r. brak jest jakiegokolwiek informacji na temat zawieszenia zajęć w świetlicy natomiast zarządzenie dyrektora z dnia 22 kwietnia 2020 r. zawierające informację o jego obowiązywaniu z mocą wsteczną, tj. od dnia 12 marca 2020 r. zostało powódce przesłane drogą mailową w dniu 22 kwietnia 2020 r. bez podpisu i pieczęci dyrektora,

- co doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie, a w

konsekwencji niewłaściwego przyjęcia, iż od momentu zawieszenia prowadzenia zajęć, tj. od dnia 12 marca 2020 r. powódka została zwolniona z obowiązku realizacji godzin na świetlicy oraz że powódka prowadziła zajęcia w świetlicy jedynie z własnej woli bez wypełnienia swoim działaniem przesłanek ustawowych uzasadniających wypłatę i wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe,

II. naruszenie prawa materialnego, tj.:

1/ art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2019 r. poz. 2215 ze zm.) poprzez jego niewłaściwe przyjęcie, iż powódce w sposób prawidłowy zmieniono stanowisko pracy, w sytuacji, gdy powódka nie wyraziła zgody na przeniesienie z urzędu na stanowisko nauczyciela świetlicy,

2/ art. 60 k.c. oraz art. 65 § 1 i § 2 k.c. poprzez ich niezasadne zastosowanie na gruncie stanu faktycznego niniejszej sprawy i przyjęcie, iż zgoda powódki na przeniesienie na stanowisko nauczyciela świetlicy została wyrażona co najmniej przez czynności konkludentne, w sytuacji, gdy całokształt zachowania powódki nie świadczy w żaden sposób o tym, wbrew stanowisku Sądu I instancji, że godzi się ona na taką decyzję pracodawcy, tj. na zmianę stanowiska,

3/ art. 34a ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela poprzez jego niezastosowanie i niezasadne przyjęcie, iż „z uwagi na fakt, że powódce w sposób prawidłowo zmieniono stanowisko pracy, zasadnie pracodawca zaprzestał wypłaty dodatku za wychowawstwo w wysokości 300 zł miesięcznie od stycznia do czerwca 2020 roku”, w sytuacji, gdy powódkę przeniesiono na stanowisko nauczyciela - wychowawcy świetlicy bez jej zgody, a zatem z naruszeniem przepisu art. 18 ust. 1 Karty Nauczyciela,

4/ § 7 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 20 marca 2020 r. w sprawie szczególnych rozwiązań w okresie czasowego ograniczenia funkcjonowania jednostek systemu oświaty w związku z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19 (Dz. U. poz. 493) poprzez jego niezastosowanie i ustalenie, że nauczyciel

nie realizował w ramach obowiązującego go przed wejściem w życie rozporządzenia, tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć dydaktycznych, wychowawczych- i opiekuńczych w ramach godzin ponadwymiarowych,

W związku z powyższymi zarzutami powódka wniosła o zmianę wyroku w całości przez uwzględnienie jej żądań tj. ustalenie treści stosunku pracy na podstawie mianowania na stanowisku nauczyciela szkoły podstawowej - nauczyciela edukacji wczesnoszkolnej od dnia 7 stycznia 2020 r. do dnia 31 sierpnia 2020 r.,

b/ zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1.800 zł tytułem dodatku za wychowawstwo w klasie III za okres od stycznia do czerwca 2020 r. z należnymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot 300 zł od 2 dnia danego miesiąca do dnia zapłaty,

c/ zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 4.832 zł tytułem wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe za okres od dnia 16 marca 2020 r. do dnia 26 czerwca 2020 r. z należnymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie,

2/ zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty zasądzonej tytułem kosztów postępowania od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja podległa oddaleniu z braku uzasadnionych podstaw.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, w związku z czym nie zachodzi potrzeba ich powtarzania. Te ustalenia zostały dokonane po prawidłowej, zgodnej z zasadami określonymi w art. 233 § 1 k.p.c. ocenie materiału dowodowego zebranego w sprawie. Do naruszenia tego przepisu dochodzi w przypadku pominięcia dowodów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ wówczas można mówić o braku wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału. Do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. dochodzi również w sytuacji, gdy Sąd obejmuje oceną całość materiału dowodowego sprawy nie pomijając żadnych dowodów, ale ta ocena jest dokonana z naruszeniem zasad logiki lub doświadczenia życiowego. W sytuacji, gdy sąd z całego materiału dowodowego wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, nie można mu przypisać zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. także w przypadku, gdy możliwe jest postawienie odmiennych wniosków. Takie działanie mieści się w przyznanych sądowi kompetencjach do swobodnego uznania, którą z możliwych wersji uznaje za prawdziwą. W sprawie niniejszej zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest bezzasadny, ponieważ Sąd ocenił całość materiału dowodowego sprawy, a wyprowadzone z dowodów wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami życiowego doświadczenia. Apelująca w apelacji przedstawia własną, korzystną dla niej wersję zdarzeń polemizując z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego. Polemika zawarta w apelacji nie może jednak odnieść oczekiwanego przez apelującą rezultatu.

Sąd Rejonowy dokonał analizy treści protokołu posiedzenia Rady Pedagogicznej z 2 stycznia 2020 r. i w sposób logiczny powiązał ją z zeznaniami świadków: ówczesnego dyrektora pozwanej szkoły I. S. oraz protokolanta Cezarego Replina, oraz z dokumentem z 3 stycznia 2020, na podstawie którego powódka przyjęła do wiadomości i podpisała zakres nowych obowiązków nauczyciela - wychowawcy świetlicy. Sąd wyprowadził z tych dowodów logiczne wnioski, że skoro powódka przyjęła nowy zakres obowiązków, przedstawiony na radzie pedagogicznej w dniu 2 stycznia, do którego nie zgłosiła sprzeciwu ani podczas rady, ani bezpośrednio po niej, a następnie przystąpiła do ich wykonywania, to oznacza, że w sposób konkludentny wyraziła zgodę na przeniesienie jej na inne stanowisko na podstawie art. 18 ust. 1 Karty Nauczyciela. Okoliczność, że w protokole posiedzenia rady pedagogicznej dopisano, że powódka nie zgłosiła zastrzeżeń, nie pozbawia tego dokumentu wiarygodności, bo powódka rzeczywiście żadnych uwag podczas posiedzenia rady nie zgłosiła. Ponieważ dyrektor jako prowadzący posiedzenie odpowiada za treść protokołu i go podpisuje, mógł zarządzić uczynienie stosownych poprawek, bądź uzupełnień jego treści. Dla sprawy znaczenie ma to, że rzeczywiście powódka nie zgłosiła żadnych zastrzeżeń podczas posiedzenia rady, na której przedstawiono jej i pozostałym nauczycielom zmiany organizacyjne, które w przypadku powódki dotyczyły przydzielenia jej stanowiska wychowawcy świetlicy w wymiarze tygodniowym 17 godzin w miejsce stanowiska nauczyciela edukacji

wczesnoszkolnej w wymiarze tygodniowym 15 godzin. Istotne znaczenie ma również okoliczność, że na piśmie z dnia 3 stycznia 2020r. powódka nie uczyniła żadnej adnotacji świadczącej o nieakceptacji zmiany przydziału godzin. Brak takiego zapisu i przystąpienie do wykonywania zmienionych zadań pozwoliło na przyjęcie, że powódka wyraziła w sposób konfluentny zgodę, o jakiej mowa w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz.U. z 2019 r. poz. 2215 ze zm), na zmianę jej stanowiska pracy z nauczyciela edukacji wczesnoszkolnej na wychowawcę świetlicy. Z tych względów bezzasadne są zarzuty naruszenia przepisu prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. odnoszące się do przeniesienia powódki na inne stanowisko. Należy też zauważyć, że powódka nie skierowała formalnego sprzeciwu do szkoły jako jej pracodawcy co do zmiany jej stanowiska pracy. Taki sprzeciw przy ocenie jej roszczeń nie pozostawiałby żadnych wątpliwości co do braku jej zgody na przeniesie na inne stanowisko pracy. Powódka skupiła się natomiast na kierowaniu skarg na dyrektora szkoły do innych podmiotów, ale taka jej postawa nie rodzi żadnych skutków wobec pracodawcy.

Z powyższych względów zdaniem Sądu Okręgowego nie są trafne zarzuty dotyczące naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 18 ust. 1 KN oraz art. 60 i 65 Kodeksu cywilnego. Z dowodów przeprowadzonych w sprawie Sąd wyprowadził właściwe wnioski co do oceny prawnej przedmiotu sprawy w oparciu o te przepisy prawa materialnego uznając, że doszło skutecznie do przeniesienia powódki za jej zgodą na inne stanowisko pracy.

W konsekwencji powyższego Sąd I instancji prawidłowo stwierdził, że nie przysługiwał powódce dodatek za wychowawstwo w klasie III za okres od stycznia do czerwca 2020 r., ponieważ w tym okresie tych obowiązków nie wykonywała.

W zakresie dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych w świetlicy w okresie od 16 marca do 26 czerwca 2020r. Sąd Rejonowy trafnie ustalił, że pracodawca nie zezwolił powódce na prowadzenie zajęć na świetlicy w tym okresie, i w związku z tym nie przysługuje powódce roszczenie o wynagrodzenie za pracę w godzinach ponadwymiarowych. Pełnomocnik powódki dokonuje nadinterpretacji treści art. 105 ust. 1 i 2 ustawy Prawo oświatowe. Według tego przepisu szkoła zapewnia zajęcia świetlicowe dla uczniów, którzy pozostają w szkole dłużej ze względu na czas pracy rodziców lub organizację dojazdu do szkoły lub inne okoliczności wymagające zapewnienia opieki w szkole (ust.1). Dla dzieci faktycznie przebywających w świetlicy, zorganizowane są w niej zajęcia uwzględniające potrzeby edukacyjne, rozwojowe i inne, określone w tym przepisie (ust.2). Skoro dzieci nie przebywały na świetlicy od 16 marca 2020 r. końca roku szkolnego, to powódce nie przysługiwało wynagrodzenie za godziny ponadwymiarowe. Dzieci w tym okresie nie przebywały w szkole i w świetlicy z uwagi na całkowite zawieszenie zajęć od 12 do 24 marca 2020 na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z 11 marca 2020 r., a następnie z uwagi na zawieszenie zajęć od 25 marca 2020 r. z dopuszczeniem realizacji zadań szkoły z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość (rozporządzenie MEN z 20 marca 2020r.). Od 25 marca 2020 r. prowadzone były zdalnie lekcje z konkretnych przedmiotów, natomiast zajęcia świetlicowe były wyłączone. Dzieci nie mogły uczestniczyć zdalnie w zajęciach świetlicowych, ponieważ, jak wynika z wyżej wskazanego art. 105 Prawa oświatowego, zajęcia te realizowane są z udziałem dzieci faktycznie przebywających na świetlicy. Stanowisko Sądu I instancji, tak w zakresie ustaleń faktycznych, jak i oceny prawnej tego roszczenia jest prawidłowe. Samo utworzenie przez powódkę szeregu dokumentów, bez zgody i zatwierdzenia przez dyrektora, nie może stanowić podstawy do przyjęcia, że powódka świadczyła pracę w godzinach ponadwymiarowych i że przysługuje jej z tego tytułu wynagrodzenie. Zauważyć należy, że już w zarządzeniu nr (...) dyrektora szkoły z dnia 23 marca 2020 r. mowa była o zdalnym prowadzeniu lekcji w ramach nauczanych przedmiotów w poszczególnych oddziałach. Użycie takich sformułowań jasno wskazywało na obowiązek prowadzenia lekcji z poszczególnych przedmiotów, a nie zajęć świetlicowych, które już z samego założenia winny być prowadzone z udziałem dzieci faktycznie przebywających na terenie świetlicy. Należy też stwierdzić, że jeżeli powódka miała wątpliwości w zakresie tego, czy powinna prowadzić zajęcia i w jakiej formie, to miała obowiązek to wyjaśnić z pracodawcą, czego jednak nie uczyniła.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy uznał wszystkie zarzuty naruszenia prawa procesowego oraz materialnego wymienione w apelacji za bezzasadne i w konsekwencji oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

Z uwagi na charakter sprawy Sąd Okręgowy w zakresie kosztów procesu z drugą instancją zastosował w sprawie art. 102 k.p.c. nie obciążając powódki obowiązkiem zwrotu procesu na rzecz pozwanej, mimo wygrania przez pozwaną wyniku sprawy.

A. P. K. A.J. Z.